

NABOŻNIK (5) *sb m*

-ã- (4), -a- (1) *Mącz*; o *jasne*.

sg N nabożnik (1). ◇ *pl N* nabożnicy (2). ◇ *A* nabożniki (1). ◇ *V* nabożnicy (1).

Sł stp, *Cn brak*, *Linde XVI – XVIII w.*

Człowiek pobożny (5) :

Wyrażenie: »prawdziwy nabożnik« (1): którzy [*papieże*] pod pokrywką nabożeństw zmyślone⁸⁰/ prawdziwe nabożniki/ y święte pánfkie prześladowáli y mordowáli. *NiemObr* 170.

Iron. O człowieku pozornie nabożnym (4): Religiosus aliquando idem quod supersticiosus, Bożek/ Nábożnik. *Mącz* 351c; O mili nabożnicy/ prezdfadzáiący [!] komorá/ á niedźwiedziá połykájący. Boicie fie tego ludźiem przyczytać/ co im íam Pan dáć raczył? *WujJud* 148.

Wyrażenia: »księża nabożnicy« (1): byli mu [*Chrystusowi*] ná odpor/ nie tylko przełożeni żydowfcy/ á ofobliwie kśięża nabożnicy *NiemObr* 9.

»szatański nabożnik« (1): Szátánfcy nabożnicy podobni Christufowym. *CzechEp* 38 *marg.*

Synonim: bogomolca.

Cf **SPOŁNABOŻNIK**

KCh